

UN CIGNE QUALSEVOL

De la calma, de la calma blanca en nasqué un cigne. Les primeres notes van començar a sonar, jo entrava a l'escenari al ritme de la música, sobre els meus dits. Movent els braços com si des de la columna vertebral em sortís un espiral d'energia que s'estenia a unes ales que bategaven a les meves espatlles. El cigne es despertava. En girar el món es parava, era jo allà a dalt, el cigne que buscava la vida, la llum. De cop, una ombra envoltà l'escenari, el cigne negre. Un calfred em va recórrer tota l'espatlla, un ésser tan igual, però alhora tan diferent era allà davant meu, com un mirall, com dues gotes d'aigua. Em feia cada vegada més petit i el cigne negre era més grandiós i tapava tots els raigs de llum que encara quedaven. Intentava continuar ballant, continuar vivint, continuar respirant... Però la seva presència cada vegada m'anava enfosquint i trencant per dins, com unes punxades seguides a dins meu que em reprimien i m'impedien poder dir res, ja que tenia un nus a la gola. Un núvol de penediments i de culpa m'envoltava. Unes urpes afilades em van esgarrapar l'esquena provocant-me ferides. Notava com la sang calenta baixava per la meva columna i com a poc a poc arrencava les ales. Arrencava la meva llibertat. D'alguna forma vaig saber que tot s'acabava allà encara no sé el perquè. Vaig ballar i cantar. Els cignes canten abans de morir, no hi ha res dolent en la mort, oi?